

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง ผลการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อส่งเสริมความรู้ทางหลักภาษาของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาล 5 (บ้านศรีบุญเรือง) ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัย
ที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. เอกสารหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาไทย สาระที่ 4 ด้านหลักภาษา
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักภาษา
 - 2.1 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับหลักภาษา
 - 2.2 อักษร 3 หมู่
 - 2.3 มาตราตัวสะกด
 - 2.4 คำเป็น คำตาย
 - 2.5 เสียงในภาษา (เสียงพยัญชนะต้น) (เสียงพยัญชนะท้าย)
 - 2.6 เสียงสระ
 - 2.7 เสียงวรรณยุกต์และการผันวรรณยุกต์
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ
 - 3.1 ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือ
 - 3.2 องค์ประกอบของการเรียนรู้โดยการเรียนรู้
 - 3.3 ลักษณะสำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน
 - 3.4 ประโยชน์ของการเรียนรู้แบบร่วมมือ
 - 3.5 ขั้นตอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ
 - 3.6 วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning)
 - 3.7 กรอบแนวคิดและแนวทางการจัดให้เด็กเรียนรู้จากกลุ่ม
4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคคู่คิด
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ
 - 5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักภาษา

เอกสารหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

สาระการเรียนรู้ภาษาไทย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดกรอบและทิศทางการพัฒนาหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของสถานศึกษา โดยกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด ซึ่งเป็นเป้าหมายสำคัญของการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน รวมถึงระบุสิ่งที่ผู้เรียนพึงรู้และปฏิบัติได้ กำหนดคุณลักษณะของผู้เรียนในแต่ละระดับชั้น และกำหนดเวลาเรียนให้เหมาะสม ส่งผลให้ครูจัดการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนให้มีคุณลักษณะและความสามารถดังกล่าว ซึ่งเป็นเกณฑ์ในการกำหนดคุณภาพของผู้เรียนเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่ง กรมวิชาการ (2551, หน้า 8-9) ได้กำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาไทย ดังนี้

สาระที่ ๑ การอ่าน

มาตรฐาน ท ๑.๑ ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ ๒ การเขียน

มาตรฐาน ท ๒.๑ ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สาระที่ ๓ การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท ๓.๑ สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิดและความรู้สึกในโอกาสต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

สาระที่ ๔ หลักการใช้ภาษาไทย

มาตรฐาน ท ๔.๑ เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษา และพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

สาระที่ ๕ วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท ๕.๑ เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

คำอธิบายรายวิชาพื้นฐาน

ท14101 ภาษาไทย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
เวลา 160 ชั่วโมง

อ่านออกเสียงบทร้อยแก้ว บทร้อยกรอง อธิบายความหมาย คำ ประโยค สำนวน อ่านจับใจความเรื่องสั้นๆ ตอบคำถาม แยกข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น คาดคะเนเหตุการณ์ สรุปความรู้ ข้อคิด แสดงความคิดเห็น จากเรื่องที่อ่าน อ่านหนังสือตามความสนใจ คัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด และครึ่งบรรทัด เขียนสื่อสาร แผนภาพโครงเรื่อง แผนภาพความคิด ย่อความ จดหมายถึงเพื่อน บิคารมราคา บันทึก รายงาน เรื่องตามจินตนาการ จำแนกข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็นจากเรื่องที่ฟังและดู พูดสรุปความ แสดงความรู้ แสดงความคิดเห็น ความรู้สึก ตั้งคำถาม ตอบคำถาม รายงาน พูดลำดับเหตุการณ์ สะกิดคำ บอกความหมาย ระบุชนิด หน้าที่ของคำ การใช้พจนานุกรม แต่งประโยค บทร้อยกรอง คำขวัญ บอกความหมายของสำนวน เปรียบเทียบภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาถิ่น ระบุข้อคิดจากนิทานพื้นบ้าน นิทานคติธรรม อธิบายข้อคิดจากการอ่าน ร้องเพลงพื้นบ้าน ท่องจำ บทอาขยาน บทร้อยกรอง

โดยใช้ทักษะกระบวนการอ่าน เขียน ฟัง พูด เพื่อให้มีความรู้ ความเข้าใจในหลักเกณฑ์ การใช้ภาษา มีทักษะกระบวนการสื่อสาร กระบวนการคิด มีความสนใจใฝ่เรียนรู้ มีมารยาท ในการอ่าน เขียน ฟัง ดู และพูด สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันมีเจตคติที่ดีต่อภาษาไทย และภูมิใจในภาษาไทย

รหัสตัวชี้วัด

ท 1.1 ป.4/1 , ป.4/2, ป.4/3 , ป.4/4, ป.4/5 , ป.4/6, ป.4/7 , ป.4/8

ท 2.1 ป.4/1 , ป.4/2, ป.4/3 , ป.4/4, ป.4/5 , ป.4/6, ป.4/7 , ป.4/8

ท 3.1 ป.4/1 , ป.4/2, ป.4/3 , ป.4/4, ป.4/5 , ป.4/6,

ท 4.1 ป.4/1 , ป.4/2, ป.4/3 , ป.4/4, ป.4/5 , ป.4/6, ป.4/7

ท 5.1 ป.4/1 , ป.4/2, ป.4/3 , ป.4/4

รวมทั้งหมด 33 ตัวชี้วัด

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักภาษา

ระเบียบแบบแผนของภาษาที่มีไว้เพื่อให้ผู้ใช้ภาษายึดถือเป็นหลักในการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง นอกจากนั้นยังเป็นหลักเกณฑ์ที่จะช่วยควบคุมให้คนไทยได้ใช้ภาษาไทยให้เป็นแบบแผน มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันทั่วประเทศ และการที่ผู้ใช้ภาษาพยายามใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องตามหลักภาษาจะเป็นการช่วยอนุรักษ์ภาษาไทยให้อื่นยังเป็นเอกลักษณ์ของชาติไทยสืบไป

ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับหลักภาษา

ภาษาไทยมีตัวอักษรใช้เป็นของตนเองตั้งแต่สมัยสุโขทัย ซึ่งพ่อขุนรามคำแหงได้ทรงประดิษฐ์ขึ้นโดยดัดแปลงมาจากอักษรขอมและมอญโบราณ ซึ่งได้วิวัฒนาการมาจากอักษรปัลลวะของอินเดียฝ่ายใต้และได้มีการปรับปรุงจน กลายเป็นอักษรไทยในปัจจุบัน

ลักษณะเด่นของภาษาไทย

1. เป็นคำภาษาโดด มีคำใช้โดยอิสระ ไม่ต้องเปลี่ยนรูปเพื่อบอก เพศ , พจน์ , กาล เช่น พ่อ , แม่ , เขย , ลุง , พระ เป็นคำแสดงเพศในตัว ผุ่ง , กอง , เดี่ยว , เหล่า , เด็กรๆ เป็นคำแสดงพจน์(จำนวน)ในตัว กำล้ง , จะ , แล้ว , เพิ่ง , เมื่อก่อน เป็นคำแสดงกาล (เวลา)ในตัว
2. คำไทยแท้ส่วนมากมีพยางค์เดียว เป็นคำที่มีความหมายสมบูรณ์ในตัว เข้าใจได้ทันที เช่น แมว , กบ , แม่ , นอน , สวย , พ่อ , นา
3. สะกดตามมาตราตัวสะกดทั้ง 8 มาตรา และไม่มีคำใช้ทัณฑฆาต หรือตัวการันต์ เช่น
 - มาตราแม่กก สะกดด้วย ก: ปาก , มาก , นัก , จัก , บอก
 - มาตราแม่กด สะกดด้วย ด: ปาด , ลด , สอด , ปัด , จุด
 - มาตราแม่กบ สะกดด้วย บ: รบ , พบ , จับ , ลีบ , งบ
 - มาตราแม่กง สะกดด้วย ง: ตง , ราง , ฟุง , ว่าง , รong,
 - มาตราแม่กน สะกดด้วย น: ฟัน , ปีน , กิน , ตน , นอน
 - มาตราแม่กม สะกดด้วย ม: นม , ตูม , นุ่ม , ขม , ซ่อม
 - มาตราแม่เกย สะกดด้วย ย: ย้าย , เจย , รวย , หาย , สวย
 - มาตราแม่เกอว สะกดด้วย ว: ดาว , เลว , ชาว , ทิว , ก้าว
4. มีเสียงวรรณยุกต์ทำให้ระดับเสียงต่างกัน,มีคำใช้กันมากขึ้น ,เกิดความไพเราะดังเสียงดนตรีและสามารถเลียนเสียงธรรมชาติได้อย่างใกล้เคียง เช่น โส้แงๆ , กู้กๆ , เจี้ยบๆ , ฉ่าๆ , ตุ่มๆ , วรรณยุกต์สร้างคำเลียนเสียงธรรมชาติได้อย่างใกล้เคียง เช่น นong , น่อง , นื่อง ; ไร , ไร่ , ไร่ วรรณยุกต์ทำให้มีเสียงต่างกัน
5. การสร้างคำ ภาษาไทยมีการยืมคำภาษาต่างประเทศมาใช้และมีการสร้างคำใหม่ โดย การประสมคำ , ซ้ำคำ , ซ่อนคำ , การสมาส-สนธิ ฯลฯ เช่น พ่อมด , แม่น้ำ , วังราว คือการนำคำ

ไทยมาประสมกับคำไทย ราชชอล์ก, เพลงเชียร์, ของฟรี, คือการนำคำไทยมาประสมกับคำในภาษาอังกฤษ มนุษย์+ศาสตร์ = มนุษยศาสตร์, ศิลป์+กรรม = ศิลปกรรม คือการนำคำจาก ภาษาต้นสกฤตสมาสกับคำภาษาต้นสกฤต ราช + โวาท = ราชโอรส, อิฏฐ + อารมณ = อิฏฐารมณ คือ การนำคำจากภาษาบาลีสันธกับคำภาษาบาลี

6. การเรียงคำในประโยค ภาษาไทยเรียงเป็นประโยคแบบ ประธาน + กริยา + กรรม เช่น (ฉันกินไก่) ส่วนคำขยายจะเรียงไว้หลังที่ถูกขยายเสมอ เว้นแต่บอกปริมาณบางคำจะวางไว้ข้างหน้าหรือข้างหลังที่ถูกขยายก็ได้ เช่น เธอวิ่งช้า, ฉันเขียนสวย คำขยายอยู่หลังคำถูกขยาย มากคนมากความ, มีหลายเรื่องที่ยากบอก คำบอกปริมาณอยู่หลังคำที่ถูกขยาย เดินคนเดียว ล้มคนเดียว, เรือนสามน้ำสี่ คำบอกจำนวนอยู่หลังคำที่ถูกขยาย ส่วนคำขยายกริยา และมีกรรมมารับ คำขยายจะอยู่หลังกรรม เช่น ฉันอ่านหนังสือมากมาย

7. มีลักษณนาม ก. คำลักษณนามจะอยู่ข้างหลังคำวิเศษณ์บอกจำนวนนับ เช่น ฉันรักแมวทั้ง 10 ตัว เข้าได้รับบ้าน 1 หลัง ที่ดิน 2 แปลงเป็นมรดก *ถ้าใช้คำว่า "เดียว" เป็นจำนวนนับ คำลักษณนามจะอยู่หน้าคำว่าเดียว เช่น ขวดเดียวก็เกินพอ ข. คำลักษณนามตามหลังคำนามเพื่อลักษณะของนามนั้น เช่น ปลาตัวใหญ่นี้แพงมาก, ที่ดินแปลงนี้สวยจริง ๆ, เทียนเล่มแดงหายไปไหน

8. ภาษาไทยมีการแบ่งวรรคตอนเป็นจังหวะ การเขียนภาษาไทยจำเป็นต้องแบ่งวรรคตอน ส่วนการพูดภาษาไทยก็จำเป็นต้องเว้นจังหวะให้ถูกต้อง เพื่อความชัดเจนของข้อความที่จะพูดและเขียนนั้น เช่น ยานี้กินแล้วแข็งแรง ไม่มีโรคภัยเบียดเบียน หมายความว่า ยานี้กินแล้วดี ยานี้กินแล้วแข็งแรงไม่มีโรค โรคภัยเบียดเบียน หมายความว่า ยานี้กินแล้วไม่ดี

9. ภาษาไทยมีคำเลือกใช้ตามกาลเทศะ การเลือกใช้คำให้ถูกต้องเหมาะสมกับบุคคล แสดงถึงลักษณะของวัฒนธรรมทางภาษา สังคมไทยเป็นสังคมที่นับถืออาวุโส ทั้งคุณวุฒิ วิทยุฒิ ชาติวุฒิ จึงมีคำใช้ตามฐานะของบุคคลเพื่อแสดงถึงความยกย่องกันและกัน ภาษา จึงมี "คำราชาศัพท์" ใช้ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของภาษาไทย

อักษร 3 หมู่

ภาษาไทยของเรามีพยัญชนะ 44 รูป 21 เสียง มีพยัญชนะที่นำมาใช้ 42 รูป (จ และ ค ไม่ได้ใช้แล้ว) ถึงอย่างไรนั้น นักเรียนก็จำเป็นต้องมีพื้นฐานความรู้เรื่องหมู่ของอักษรไทย (พยัญชนะไทย) ซึ่งแบ่งออกเป็นสามหมู่ ซึ่งจะนำไปสู่การเรียนภาษาไทยเกี่ยวกับเสียงวรรณยุกต์ (ว่าด้วยการผันอักษร)

นักปราชญ์ทางภาษาไทยในอดีตจึงจัดแบ่งพยัญชนะไทยออกเป็นสามหมู่ เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “ไตรยางศ์” นั่นคือ “อักษรสามหมู่ ได้แก่ อักษรกลาง อักษรสูง อักษรต่ำ

อักษรกลาง

อักษรกลาง มีทั้งหมด 9 ตัว ได้แก่ จ ด ฎ ต ฏ บ ป อ อักษรกลางที่นิยมนำมาผันอักษร มี 7 ตัว ได้แก่อักษร ก จ ด ต บ ป และ อ ส่วนอักษร ฎ และ ฏ นั้นไม่นิยมนำมาผันอักษร วิธีการท่องจำอักษรกลางเพื่อให้เกิดองค์ความรู้สู่ทักษะพุทธิพิสัยขั้น สูงต่อไป หมั่นฝึกว่า ไก่ จิก เด็ก ดาย (ฎ ฏ) บน ปาก โอง

อักษรสูง

อักษรสูง มีทั้งหมด 11 ตัว ได้แก่ ข ฃ ฉ ฐ ถ ผ ฝ ศ ษ ส ห อักษรสูงที่นิยมนำมาผันอักษรมี 7 ตัว คือ ข ฉ ถ ผ ฝ ส ห ส่วนอักษร ฃ ฐ ษ ไม่นิยมนำมาผันอักษร วิธีการท่องจำอักษรสูงเพื่อให้เกิดองค์ความรู้สู่ทักษะพุทธิพิสัยขั้น สูงต่อไป หมั่นฝึกว่า บทสำหรับจำอักษรสูง ไข่ (ฃ) ขวด ฉิ่ง ฐาน ถุง ผึ้ง ผ่า (ศษส) สามสอ หาย หรือ ฃ (ขวด) ของ ฉั่น ถูก ผี เศรษฐี (ศษฐ) ผึ้ง ตาป หาย

อักษรต่ำ

อักษรต่ำ มีทั้งหมด 24 ตัว ได้แก่ ค ก ฅ ง ซ ช ฉ ญ ฑ ฒ ท ฐ น พ ฟ ภ ม ย ร ล ว พ ส อักษรต่ำที่นิยมนำมาผันอักษร คือ ค ง ซ ท น พ ฟ ม ย ร ล ว อักษรต่ำ แยกออกเป็น อักษรคู่ และ อักษรเดี่ยวเพื่อประโยชน์ในการผันอักษรให้ครบ 5 เสียง ดังนี้

อักษรคู่ มีทั้งหมด 14 ตัว ได้แก่ ค ก ฅ ซ ช ฉ ญ ฑ ฒ ท ฐ น พ ฟ ภ ส โดยอักษรคู่นี้ต้องผันเสียงทำหน้าที่ร่วมกับอักษรสูง (พิจารณาตามหน่วยเสียง) ดังนี้

/ค/ ค ก ฅ	ผันอักษรร่วมกับ ข
/ซ/ ซ ฉ	ผันอักษรร่วมกับ ฉ
/ช/ ช	ผันอักษรร่วมกับ ส
/ท/ ท ฒ ท ฐ	ผันอักษรร่วมกับ ถ
/พ/ พ ภ	ผันอักษรร่วมกับ ผ
/ฟ/ ฟ	ผันอักษรร่วมกับ ผ
/ส/ ส	ผันอักษรร่วมกับ ห

อักษรเดี่ยว มีทั้งหมด 10 ตัว ได้แก่ ง ญ ฒ น ม ย ร ล ว พ บทสำหรับจำอักษรเดี่ยว เงิน ญวน เณร นำ มา ไร่ ลาย ว่า จูพา โดยอักษรเดี่ยวนี้ต้องผันเสียงทำหน้าที่ร่วมกับอักษร “อ และ ห” อันทำหน้าที่เป็นอักษรนำเพื่อผันอักษรให้ครบ 5 เสียง

มาตราตัวสะกด

แม่ ก กา คำในแม่ ก กา เป็นคำที่ไม่มีพยัญชนะเป็นตัวสะกด ท้ายคำ หรือ ท้ายพยางค์
อ่านออกเสียงสระโดยไม่มีเสียงพยัญชนะ

ตัวอย่างคำที่มีตัวสะกดในมาตราตัวสะกดแม่ ก กา กติกา โกลี คร่ำคร่า เคอะ เงอะงะ
เฉโก ไว้ว น้ำบูดู ปรานี ยา กา เรือ เล้า โสภา หญ้าคา อาชา

แม่ กง พยัญชนะที่เป็นตัวสะกดในมาตราตัวสะกดแม่ กง คือ อ่านอย่างเสียง ง

ตัวอย่างคำที่มีตัวสะกดในมาตราตัวสะกดแม่ กง กองกลาง โขม่ง คล้องจอง คุปอง
จ้องหนอง ฝั่ง ตระวาง ตุงตุง ประลอง พิธีรตอง มะเส็ง แมงดา รำพึง สรงน้ำ สำเนียง

แม่ กม พยัญชนะที่เป็นตัวสะกดในมาตราตัวสะกดแม่ กม คือ อ่านออกเสียง ม

ตัวอย่างคำที่มีตัวสะกดในมาตราตัวสะกดแม่ กม กระทบ่อม คำราม จริยธรรม ชมรม

ถล่ม ทะนุถนอม ทิม ทุ่ม บรรทม บังคม เปรมปรีดี พฤติกรรม ภิรมย์ แยม หยาม อาศรม

แม่ เกย พยัญชนะที่เป็นตัวสะกดในมาตราตัวสะกดแม่ เกย คือ อ่านออกเสียง ย

ตัวอย่างคำที่มีตัวสะกดในมาตราตัวสะกดแม่ เกย กระจ้อยร่อย ข่าย ชีวาลัย ทอย
นโยบาย เนย เนื้อทราย เปรียบเปรย พระทัย ภูวนาย เสวย มโนมัย วินัย สาหร่าย

แม่ เกอว พยัญชนะที่เป็นตัวสะกดในมาตราตัวสะกดแม่ เกอว คือ อ่านออกเสียง ง

ตัวอย่างคำที่มีตัวสะกดในมาตราตัวสะกดแม่ เกอว กริ้ว ก้วยเตี้ยว ข้าย่า ข่าลือ
จิว เจ็ยแจ้ว ดาวฤกษ์ ดันจิว ท้าวไท ทาวน์เฮ้าส์ ประเดี้ยว เลิกคิ้ว หิวข้าว เหว อ่าว

แม่ กก พยัญชนะที่เป็นตัวสะกดในมาตราตัวสะกดแม่ กก คือ อ่านออกเสียง ก

ตัวอย่างคำที่มีตัวสะกดในมาตราตัวสะกดแม่ กก โขยกยก จ็อกแจ๊ก จักตอก ซาดก
ดอกนุก ทาก นกเงือก ปักษา แผลก พักตร์ มรดก ไม้กระบอก วิตก สามาชิก หญ้าแพรก เอกลักษณ์

แม่ กด พยัญชนะที่เป็นตัวสะกดในมาตราตัวสะกดแม่ กด คือ อ่านออกเสียง ด

ตัวอย่างคำที่มีตัวสะกดในมาตราตัวสะกดแม่ กด กระจาด กะทัดรัด ขนาดย่อม
ดอกพุด นั้ดดา แน่นขนัด เพนียด แรด ลานวัด สลัด สะพัด หูดหวิด หนูฝาด อด เอรีดอ้อย

แม่ กน พยัญชนะที่เป็นตัวสะกดในมาตราตัวสะกดแม่ กน คือ อ่านออกเสียง น

ตัวอย่างคำที่มีตัวสะกดในมาตราตัวสะกดแม่ กน กระตือรือร้น กันแสง ขมิขมัน ขึ้น
แท่น ประพันธ์ จินดา ชันษา ชุลมุน คูหมื่น ดันหว่า โตะจิ้น พระชนนี

แม่ กบ พยัญชนะที่เป็นตัวสะกดในมาตราตัวสะกดแม่ กบ คือ อ่านออกเสียง บ

ตัวอย่างคำที่มีตัวสะกดในมาตราตัวสะกดแม่ กบ คา พลับพลา ลบหลู่ ระเบียบ ตะขบคบ
ทะเลสาบ น้ำมันดิบ ประทับ ผลกระทบ รสแซบ ธิบริ วัตถุคิบ เว็บไซค์ สายลับ

สู้ยิบตา หับ

คำเป็น คำตาย

พยางค์ที่ปรากฏในแม่ต่างๆ นั้นมีเสียงหนัก เบา ยาว สั้น บางพยางค์เป็นคำเป็น บางพยางค์ก็เป็นคำตาย มีหลักสังเกตให้รู้ว่าพยางค์ไหนเป็นคำเป็นพยางค์ไหนเป็นคำตาย ดังนี้

คำเป็น คือ คำที่ประสมด้วยสระเสียงยาวในแม่ ก กา และพยางค์ที่มีตัวสะกดในแม่ กน กง กม เกย เกอว พยางค์ที่ประสมด้วยสระ อำ ไอ โอ เอา ซึ่งเป็นสระเสียงสั้นก็นับเป็นคำเป็นด้วย เพราะออกเสียงมีเสียง ม ย ว กำกับเป็นตัวสะกดอยู่ด้วย ตัวอย่างพยางค์ที่เป็นคำเป็น เช่น ตา นา แล อิน นัง ขาย สัม ลำไย ไล่ ให้

คำตาย คือ พยางค์ที่ประสมด้วยสระเสียงสั้นในแม่ ก กา (ยกเว้น สระสั้น 4 ตัว คือ อำ ไอ โอ เอา) และพยางค์ที่มีตัวสะกดในแม่ กก กข กค เช่น ชี จะ จิก กบ นก กลับ แดก

เสียงในภาษา (เสียงพยัญชนะต้น)

หน้าที่ของพยัญชนะ

1. เป็นพยัญชนะต้น คือ พยัญชนะซึ่งอยู่ต้นพยางค์ พยัญชนะทุกตัวทำหน้าที่เป็นพยัญชนะต้นได้
2. เป็นตัวสะกด คือ พยัญชนะที่อยู่ท้ายพยางค์มี ๘ เสียง เรียกว่ามาตราสะกด ได้แก่ แม่กน มี น เป็นตัวสะกด และตัวอื่นทำหน้าที่เป็นตัวสะกดแทนได้ ได้แก่ น ญ ณ ร ล พ แม่กง มี ง เป็นตัวสะกด แม่กม มี ม เป็นตัวสะกด แม่เกอว มี ว เป็นตัวสะกด แม่กก มี ก เป็นตัวสะกด และตัวอื่นทำหน้าที่เหมือนตัว ก ได้แก่ ก ข ค ฌ แม่กค มี ค เป็นตัวสะกดและตัวอื่นทำหน้าที่เหมือนตัว ค ได้แก่ ค จ ช ฌ ฎ ฐ ฑ ฒ ด ท ษ แม่กบ มี บ เป็นตัวสะกด และตัวอื่นทำหน้าที่เหมือนตัว บ ได้แก่ บ ป ฟ ฝ ภ

เสียงในภาษา (เสียงพยัญชนะท้าย)

เสียงพยัญชนะท้ายพยางค์หรือพยัญชนะสะกด เช่น

/ก/ มั ก มรร ก สุก สุด เมฆ /ค/ บาท ชาติ คาค กฎหมาย ปรากฏ

/บ/ บาป พาบภาพ ลาก กราฟ /ง/ ทาง องค์

/น/ กาน บริเวณ เรือน กาล กาฬ /ม/ คำ ธรรม

/ย/ ไค โย ชัย อาย /ว/ เสา สาว

1. เป็นตัวการันต์ คือ พยัญชนะที่อยู่ท้ายแต่ไม่ออกเสียงส่วนมากมาจากภาษาอื่น
2. เป็นตัวอักษรควบ คือ พยัญชนะที่ออกเสียงกล้ำกับ ร ล ว

3. เป็นอักษรนำ คือ พยัญชนะ ๒ ตัวประสมกันสระเดียวกันแต่ออกเสียง ๒ พยางค์
4. พยัญชนะที่เป็นรูปสระด้วย คือ ย ว อ
5. พยัญชนะอฒสระ คือ พยัญชนะที่มีเสียงกึ่งสระ ได้แก่ ย (อิ อี) ร (ฤ ฦ) ล (ฦ ภา) อ (อุ ู)
6. พยัญชนะที่ไม่ใช่เป็นตัวสะกด ได้แก่ ฉ ฌ ฝ ฬ ห อ ฮ (ขค)
7. พยัญชนะที่ไม่ใช้ในปัจจุบัน คือ ข ค

เสียงสระ

เสียงสระ (เสียงแท้) หมายถึงเสียงเกิดขึ้นได้เพราะเราทำให้ลมออกจากปอดผ่านหลอดลม และกล่อ่งเสียงที่ลำคอออกมาผ่านช่องปากหรือช่องจมูกโดยไม่ถูกสกัดกั้น ณ ที่หนึ่งที่ใดในช่องทางเดินของลมเลย ในขณะที่เราออกเสียงสระ สายเสียงที่อยู่ในกล่อ่งเสียงจะปิดเปิดอย่างรวดเร็ว สายเสียงจึงมีความสั่นสะเทือน บังเกิดความกังวานหรือความก้อง และออกเสียงได้ยาวนาน เช่น อา อี อัว ฯลฯ

เสียงวรรณยุกต์และการผันวรรณยุกต์

เสียงวรรณยุกต์

เสียงวรรณยุกต์ คือ เสียงที่เปล่งออกมามีระดับสูงต่ำต่างกัน ทำให้ความหมายต่างกัน ด้วยซึ่งเป็นเสียงที่เกิดกับเสียงสระและเสียงพยัญชนะวรรค วรรณยุกต์ไทย มี ๕ เสียง ๔ รูป คือ เสียง สามัญ เอก โท ตรี จัตวา

รูป - ˊ ˋ ˌ ˎ

ในบางคำรูปกับเสียงวรรณยุกต์อาจไม่ตรงกัน พยัญชนะต้น สระ และตัวสะกดมีความสำคัญต่อการในวรรณยุกต์ไม่น้อยกว่ารูปวรรณยุกต์ ในการเขียนจึงต้องพิจารณาสิ่งเหล่านี้ด้วย จึงจะใช้วรรณยุกต์ได้ถูกต้อง เช่น โน้ต เช็ด เสียงตรีแต่ใช้รูปวรรณยุกต์โทเป็นต้น

ตัวอย่างการผันอักษร

	สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
อักษรกลางคำเป็น	กา	ก่า	ก้า	ก๊า	ก๋า
อักษรกลางคำตาย	-	กะ	ก๊ะ	กัะ	กัะ
อักษรสูงคำเป็น	-	ป่า	ป้า	-	ป๋า
อักษรสูงคำตาย	-	ปะ	ป๊ะ	-	-
อักษรต่ำคำเป็น	คา	-	ค่า	ค๊า	-
อักษรต่ำคำตายสระเสียงสั้น	-	-	คะ	คะ	คัะ
อักษรต่ำคำตายสระเสียงยาว	-	-	โนต	โน้ต	โน๊ต

จะเห็นว่าอักษรสูงกับอักษรกลางมีเสียงตรงกับรูปเสมอ แต่อักษรต่ำจะมีเสียงสูงกว่านั้นอีก เว้นแต่เสียงจัตวาเพราะไม่มีเสียงใดสูงกว่านั้นอีก วิธีผันอักษรสูงและอักษรต่ำให้ครบ ๕ เสียง ทำได้โดยนำอักษรต่ำคู่ที่มีเสียงคู่กับอักษรมาผันคู่กัน เช่น

	เสียงสามัญ	เสียงเอก	เสียงโท	เสียงตรี	เสียงจัตวา
อักษรสูง	-	ข่า	ข้ำ	-	ขา
อักษรต่ำ (คู่)	คา	-	ค่า	ค้ำ	-

ส่วนอักษรต่ำเดี่ยวอาจผันให้ครบทั้ง ๕ เสียงใช้อักษรกลางหรือสูงเป็นตัวนำ เช่น

	เสียงสามัญ	เสียงเอก	เสียงโท	เสียงตรี	เสียงจัตวา
อักษรสูง	อยู่	อยู่	อยู่	ยู่	ยู่
อักษรต่ำ (คู่)	นิ	หนี	หนี	นึ	หนี

(หลักภาษาไทย, 2537, หน้า 51 –91)

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ความหมายของกระบวนการเรียนรู้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาดังนี้

3.1 ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือ

การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) มีผู้ใช้ชื่อในภาษาไทยต่างๆ กันไป เช่นกลุ่มสัมพันธ์ กระบวนการกลุ่ม การเรียนแบบสหการ เป็นต้น มีนักการศึกษาและผู้วิจัยได้ให้ความหมายของการเรียนแบบร่วมมือกันไว้ดังนี้

Slavin, (1995 p 17) ได้ให้ความหมายว่า การเรียนแบบร่วมมือเป็นวิธีสอนที่นำไปประยุกต์ใช้ได้หลายวิชาและหลายระดับชั้น โดยแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อยโดยทั่วไปมีสมาชิก 4 คน ที่มีความสามารถแตกต่างกันเป็นนักเรียนเก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน และอ่อน 1 คน นักเรียนในกลุ่มที่ต้องเรียนและรับผิดชอบงานกลุ่มร่วมกัน นักเรียนจะประสบผลสำเร็จก็ต่อเมื่อเพื่อนสมาชิกในกลุ่มทุกคนประสบผลสำเร็จบรรลุเป้าหมายร่วมกัน จึงทำให้นักเรียนช่วยเหลือพึ่งพากัน และสมาชิกในกลุ่มจะได้รับรางวัลร่วมกัน เมื่อกลุ่มทำคะแนนได้ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้

กิดานันท์ มลิทอง (2540, หน้า 122) ได้ให้ความหมายว่า การเรียนแบบร่วมมือเป็นการเรียนแบบกลุ่มเล็กที่ใช้ได้ทั้งการศึกษาในระบบและนอกระบบโรงเรียนที่เกิดจากแรงผลักดันที่มาบรรจบกัน 2 อย่าง คือ 1) ชีวิตภายนอกห้องเรียนจำเป็นต้องมีกิจกรรมที่ร่วมมือกัน โดยการใช้

ทีมงานในการทำงานในชีวิตประจำวันและ 2) การรู้ในคุณค่าของปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมายขึ้น

พิมพ์พันธ์ เคะคุปต์ (2544 , หน้า 6) กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือ หมายถึง วิธีสอนแบบหนึ่ง โดยกำหนดให้นักเรียนที่มีความสามารถต่างกันทำงานพร้อมกันเป็นกลุ่มขนาดเล็กโดยทุกคนมีความรับผิดชอบงานของตนเอง และงานส่วนรวมร่วมกันมีปฏิสัมพันธ์กันและกันมีทักษะการทำงานกลุ่ม เพื่อให้งานบรรลุเป้าหมาย ส่งผลให้เกิดความพอใจอันเป็นลักษณะเฉพาะของกลุ่มร่วมมือ

จากความหมายของการเรียนแบบร่วมมือข้างต้น สรุปได้ว่า การเรียนแบบร่วมมือ เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ที่นักเรียนมีความสามารถแตกต่างกันโดยแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ในการเรียนร่วมกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ซึ่งนักเรียนจะบรรลุถึงเป้าหมายของการเรียนรู้ได้ก็ต่อเมื่อสมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่มไปถึงเป้าหมายเช่นเดียวกัน ความสำเร็จของตนเองก็คือความสำเร็จของกลุ่มด้วย

3.2 องค์ประกอบของการเรียนรู้โดยการเรียนรู้

เพื่อให้การนำการเรียนแบบร่วมมือไปใช้อย่างประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย จะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบของการเรียนแบบร่วมมือ ซึ่งกรมวิชาการ (2544, หน้า 5-8) ได้เสนอแนวทางสำคัญ 5 ประการในการเรียนแบบร่วมมือ ดังนี้

1. มีการพึ่งพาอาศัยกันในทางบวก (Positive Interdependence) หมายถึง การที่สมาชิกในกลุ่มทำงานอย่างมีเป้าหมายร่วมกัน มีการทำงานร่วมกัน แบ่งปันวัสดุ อุปกรณ์และข้อมูลต่างๆ ในการทำงาน ทุกคนมีบทบาท หน้าที่และประสบความสำเร็จร่วมกัน
2. การมีปฏิสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดในระหว่างการทำงานกลุ่ม (Face to Face Promotive Interaction) เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ช่วยเหลือสมาชิกในกลุ่มให้ประสบความสำเร็จโดยการทำกิจกรรมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน และอธิบายความรู้ให้เพื่อนในกลุ่มฟัง
3. ความรับผิดชอบรายบุคคล (Individual Accountability) เป็นการจัดกิจกรรมเพื่อให้แน่ใจว่าสมาชิกทุกคนมีความรับผิดชอบต่องานกลุ่ม ซึ่งอาจทำได้หลายวิธี เช่น การกำหนดหน้าที่ของสมาชิก การสุ่มถามปากเปล่าหรือสุ่มตรวจงานของสมาชิกในกลุ่ม และการทดสอบรายบุคคล
4. การใช้ทักษะระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย (Interdependence and Small Group Skills) นักเรียนควรได้รับการฝึกทักษะที่จะช่วยให้งานกลุ่มประสบความสำเร็จ เช่น การทำความรู้จักและวางใจผู้อื่น การสื่อสาร การแก้ปัญหาความขัดแย้ง เป็นต้น

5. กระบวนการกลุ่ม (Group Process) สมาชิกจะต้องร่วมกันรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของสมาชิกในกลุ่ม ดังนั้นผลงานของกลุ่มจะได้รับอิทธิพลมาจากการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการทำงานของสมาชิกในกลุ่ม ซึ่งสามารถกระทำโดย ให้อธิบายการกระทำของสมาชิกที่มีประโยชน์และไม่มีประโยชน์ ให้ตัดสินว่าการกระทำของกลุ่มที่ควรรักษาและควรยกเลิกปฏิบัติ ให้เล่าเหตุการณ์ในกลุ่ม ปัญหาของกลุ่ม หรือวิพากษ์วิจารณ์การทำงานของกลุ่มเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ การเรียนการสอนดำเนินไปด้วยดีและบรรลุเป้าหมายที่กำหนด ผู้สอนต้องพยายามจัดกิจกรรมให้ได้ครบทั้ง 5 องค์ประกอบดังกล่าว

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบร่วมมือ มี 5 ประการ คือ มีการพึ่งพาอาศัยกัน ในทางบวก การมีปฏิสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดในระหว่างการทำงานกลุ่ม ความรับผิดชอบรายบุคคล การใช้ทักษะระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย

3.3 ลักษณะสำคัญของการเรียนแบบร่วมมือกัน

บทบาทผู้เรียนหรือสมาชิกกลุ่มจะมีลักษณะสำคัญเบื้องต้นที่แยกเป็นด้านให้เห็น ได้ชัดเจนดังต่อไปนี้ (พรรณธรรมศรี เฝ้าธรรมสาร, หน้า 2533 : 35)

1. ด้านความรับผิดชอบต่อกลุ่ม สมาชิกภายในกลุ่มต้องช่วยกันทำงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ โดยมีจุดมุ่งหมายร่วมกัน แบ่งข้อมูลและอุปกรณ์ระหว่างสมาชิกกลุ่ม
2. ด้านปฏิสัมพันธ์ (Interaction) สมาชิกกลุ่มมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน
3. ด้านความรับผิดชอบในตัวเอง สมาชิกแต่ละคนจะมีความรับผิดชอบในตัวเองต่องานที่ได้รับมอบหมาย จุดมุ่งหมายที่สำคัญคือ การที่แต่ละคนทำงานเต็มความสามารถ
4. ด้านทักษะในการทำงานกลุ่ม สมาชิกกลุ่มมีทักษะในการทำงานกลุ่ม และมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี

สรุปได้ว่า ลักษณะสำคัญของการเรียนแบบร่วมมือ คือ ผู้เรียนทุกคนมีความรับผิดชอบต่อกลุ่ม มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกันในกลุ่มและระหว่างกลุ่ม มีความรับผิดชอบในตัวเองและต่องานที่ได้รับมอบหมาย และที่สำคัญสมาชิกทุกคนต้องมีทักษะด้านการทำงานกลุ่ม เพราะลักษณะสำคัญของการเรียนแบบร่วมมือคือ นักเรียนต้องมีการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน

3.4 ประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือ

การเรียนแบบร่วมมือเป็นวิธีการเรียนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ทำให้นักเรียนได้ทำงานร่วมกัน มีเป้าหมายในการทำงานร่วมกัน ซึ่งจะทำให้มีทักษะในการทำงานกลุ่ม ซึ่งมีนักการศึกษาได้กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือไว้ ดังนี้

Johnson and Johnson. (1987 , หน้า 27-30) กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือไว้สรุปได้ 9 ประการ ดังนี้

1. นักเรียนเก่งที่เข้าใจคำสอนของครูได้ดี จะเปลี่ยนคำสอนของครูเป็นภาษาพูดของนักเรียนแล้วอธิบายให้เพื่อนฟังได้และทำให้เพื่อนเข้าใจได้ดีขึ้น
2. นักเรียนที่ทำหน้าที่อธิบายบทเรียนให้เพื่อนฟัง จะเข้าใจบทเรียนได้ดีขึ้น
3. การสอนเพื่อนเป็นการสอนแบบตัวต่อตัวทำให้นักเรียน ได้รับความเอาใจใส่และมีความสนใจมากยิ่งขึ้น
4. นักเรียนทุกคนต่างก็พยายามช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพราะครูคิดคะแนนเฉลี่ยของทั้งกลุ่มด้วย
5. นักเรียนทุกคนเข้าใจดีว่าคะแนนของตน มีส่วนช่วยเพิ่มหรือลดค่าเฉลี่ยของกลุ่ม ดังนั้นทุกคนต้องพยายามปฏิบัติหน้าที่ของตนเองอย่างเต็มความสามารถ เพื่อให้กลุ่มประสบความสำเร็จ
6. นักเรียนทุกคนมีโอกาสฝึกทักษะทางสังคมมีเพื่อนร่วมกลุ่มและเป็นการเรียนรู้วิธีการทำงานเป็นกลุ่ม ซึ่งจะเป็ประโยชน์มากเมื่อเข้าสู่ระบบการทำงานอันแท้จริง
7. นักเรียนได้มีโอกาสเรียนรู้กระบวนการกลุ่ม เพราะในการปฏิบัติงานร่วมกันนั้นก็ต้องมีการทบทวนกระบวนการทำงานของกลุ่มเพื่อให้ประสิทธิภาพการปฏิบัติงาน หรือคะแนนของกลุ่มดีขึ้น
8. นักเรียนเก่งจะมีบทบาททางสังคมในชั้นมากขึ้น เขาจะรู้สึกว่าเขาไม่ได้เรียนหรือหลบไปท่องหนังสือเฉพาะตน เพราะเขาต้องมีหน้าที่ต่อสังคมด้วย
9. ในการตอบคำถามในห้องเรียน หากตอบผิดเพื่อนจะหัวเราะ แต่เมื่อทำงานเป็นกลุ่มนักเรียนจะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ถ้าหากตอบผิดก็ถือว่าผิดทั้งกลุ่ม คนอื่น ๆ อาจจะทำให้ความช่วยเหลือบ้าง ทำให้นักเรียนในกลุ่มมีความผูกพันกันมากขึ้น

Arends. (1994, หน้า 345–346) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือไว้สรุปได้ 5 ประการ ดังนี้

1. ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การเรียนแบบร่วมมือนี้เป็นการเรียนที่จัดให้นักเรียนได้ร่วมมือกันเรียนเป็นกลุ่มเล็กประมาณ 2 - 6 คน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายทางการเรียนร่วมกันนับว่าเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มได้แสดงความคิดเห็น และแสดงออกตลอดจนลงมือกระทำอย่างเท่าเทียมกัน มีการให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เช่น นักเรียนที่เก่งช่วยนักเรียนที่ไม่เก่ง ทำให้นักเรียนที่เก่งมีความรู้สึกภาคภูมิใจ รู้จักสละเวลา และช่วยให้เข้าใจในเรื่องที่ดีขึ้น ส่วนนักเรียนที่ไม่เก่งก็จะซาบซึ้งในน้ำใจเพื่อน มีความอบอุ่น รู้สึกเป็นกันเอง กล้าซักถามในข้อสงสัยมากขึ้น จึงง่ายต่อการทำความเข้าใจในเรื่องที่เรียน ที่สำคัญในการเรียนแบบร่วมมือนี้คือ

นักเรียนในกลุ่มได้ร่วมกันคิด ร่วมกันทำงาน จนกระทั่งสามารถหาคำตอบที่เหมาะสมที่สุดได้ ถือว่าเป็นการสร้างความรู้ด้วยตนเอง ช่วยให้ความรู้ที่ได้รับเป็นความรู้ที่มีความหมายต่อนักเรียนอย่างแท้จริง จึงมีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น

2. ด้านการปรับปรุงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล การเรียนแบบร่วมมือเปิดโอกาสให้นักเรียนที่มีภูมิหลังต่างกันได้มาทำงานร่วมกัน ฟังพียงซึ่งกันและกัน มีการรับฟังความคิดเห็นกัน เข้าใจและเห็นใจสมาชิกในกลุ่ม ทำให้เกิดการยอมรับกันมากขึ้น เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันซึ่งจะส่งผลให้มีความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่นในสังคมมากขึ้น

3. ด้านทักษะในการทำงานร่วมกันให้เกิดผลสำเร็จที่ดี และการรักษาความสัมพันธ์ที่ดีทางสังคม การเรียนแบบร่วมมือช่วยปลูกฝังทักษะในการทำงานเป็นกลุ่มทำให้นักเรียนไม่มีปัญหาในการทำงานร่วมกับผู้อื่นและส่งผลให้งานกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายร่วมกัน ทักษะทางสังคมที่นักเรียนจะเกิดการเรียนรู้ได้แก่ ความเป็นผู้นำ การสร้างความไว้วางใจกัน การตัดสินใจ การสื่อสาร การจัดการกับข้อขัดแย้ง ทักษะเกี่ยวกับการจัดกลุ่มสมาชิกภายในกลุ่ม เป็นต้น

4. ด้านทักษะการร่วมมือกันแก้ปัญหา ในการทำงานกลุ่มสมาชิกกลุ่มจะได้รับทำความเข้าใจในปัญหาร่วมกัน จากนั้นก็ระดมความคิดช่วยกันวิเคราะห์หาสาเหตุของปัญหา เมื่อทราบสาเหตุของปัญหาสมาชิกในกลุ่มก็จะแสดงความคิดเห็นเพื่อหาวิธีการแก้ไขปัญหาก็ปรากฏให้เห็นผลซึ่งกันและกันจนสามารถตกลงร่วมกันได้ว่าจะเลือกวิธีการใดในการแก้ปัญหาจึงเหมาะสมพร้อมกับลงมือร่วมกันแก้ปัญหาตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ ตลอดจนทำการประเมินกระบวนการแก้ปัญหาของกลุ่มด้วย

5. ด้านการทำให้รู้จักและตระหนักในคุณค่าของตนเอง ในการทำงานกลุ่มสมาชิกกลุ่มทุกคนจะได้แสดงความคิดเห็นร่วมกัน การที่สมาชิกในกลุ่มยอมรับในความคิดเห็นของเพื่อนสมาชิกด้วยกัน ย่อมทำให้สมาชิกในกลุ่มนั้นมีความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองและคิดว่าตนเองมีคุณค่าที่สามารถช่วยให้กลุ่มประสบความสำเร็จได้

กรมวิชาการ (2544 , หน้า 45-46) กล่าวถึง ประโยชน์ที่สำคัญของการเรียนแบบร่วมมือ สรุปได้ดังนี้

1. สร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสมาชิก เพราะทุก ๆ คนร่วมมือในการทำงานกลุ่มทุก ๆ คนมีส่วนร่วมเท่าเทียมกันทำให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียน

2. ส่งเสริมให้สมาชิกทุกคนมีโอกาสคิด พูด แสดงออก แสดงความคิดเห็น ลงมือกระทำอย่างเท่าเทียมกัน

3. ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เช่น เด็กเก่งช่วยเด็กที่เรียนไม่เก่ง ทำให้เด็กเก่งภาคภูมิใจ รู้จักใช้เวลา ส่วนเด็กอ่อนเกิดความซาบซึ้งในน้ำใจของเพื่อนสมาชิกด้วยกัน

4. ทำให้รู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น การร่วมคิด การระดมความคิด นำข้อมูลที่ได้มาพิจารณาร่วมกันเพื่อหาคำตอบที่เหมาะสมที่สุดเป็นการส่งเสริมให้ช่วยกันค้นหาข้อมูลให้มาคิดวิเคราะห์และเกิดการตัดสินใจ

5. ส่งเสริมทักษะทางสังคม ทำให้ผู้เรียนรู้จักปรับตัวในการอยู่ร่วมกันด้วยอย่างมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน เข้าใจกันและกัน

6. ส่งเสริมทักษะการสื่อสาร ทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้
สิ่งเหล่านี้ล้วนส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น

จากการศึกษาประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือสรุปได้ว่า ประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือต่อผู้เรียน มีทั้งในด้านการมีส่วนร่วมในการเรียน การมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันและการทำให้ผู้เรียนรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของสังคม เพราะการเรียนแบบร่วมมือในห้องเรียนเป็นการฝึกให้นักเรียนมีความรับผิดชอบร่วมกัน มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน รู้จักคิด รู้จักแก้ปัญหาซึ่งจะทำให้นักเรียนเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพในการช่วยพัฒนาประเทศต่อไปในอนาคต

3.5 ขั้นตอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ

1. ขั้นเตรียม ขั้นเริ่มแรกนี้ผู้สอนจะแนะนำเกี่ยวกับการจัดกลุ่ม ระเบียบบทบาทและหน้าที่ของสมาชิกในกลุ่ม วัตถุประสงค์ของบทเรียนและการทำกิจกรรมร่วมกัน เป็นต้น

2. ขั้นสอน เป็นขั้นที่ผู้สอนให้ข้อมูลเกี่ยวกับเนื้อหาที่ต้องการและมอบหมายงานให้แก่แต่ละกลุ่มพร้อมทั้งอธิบายขั้นตอนการทำงาน

3. ขั้นทำกิจกรรมกลุ่ม นักเรียนจะร่วมกันทำกิจกรรมตามบทบาทและหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย โดยใช้เทคนิคตามที่ครูกำหนด

4. ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ ขั้นนี้จะเน้นตรวจสอบผลงานกลุ่มและรายงานบุคคล โดยตรวจว่าแต่ละคนทำหน้าที่ได้ครบถ้วนหรือยัง

5. ขั้นสรุปและประเมินผล ขั้นสุดท้ายนี้ผู้สอนกับผู้เรียนจะช่วยกันสรุปสาระของบทเรียนพร้อมทั้งเพิ่มเติมในส่วนที่ยังบกพร่อง รวมทั้งพิจารณาว่าอะไรคือจุดเด่นของงาน และอะไรคือสิ่งที่ควรปรับปรุง

3.6 วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning)

วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือเริ่มได้รับความนิยมนำมาประยุกต์ใช้ในการศึกษาตั้งแต่ทศวรรษ 1970 โดยมีความเชื่อว่าวิธีการเรียนรู้นี้จะช่วยพัฒนาและแก้ปัญหาหลาย ๆ ด้านที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความสัมพันธ์ภายในกลุ่ม การยอมรับความอ่านด้วยวิชาการของเพื่อนและความภาคภูมิใจในตนเอง (กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ, 2541, หน้า 36)หัวใจของการเรียนรู้เป็นทีมมี 3 ประการ คือ

1. รางวัลของทีม (Team reward) หมายถึง ผลของทีมที่ผู้ร่วมทีมทุกคนจะต้องรับผิดชอบ และมีโอกาสเท่ากันในการประสบความสำเร็จ โดยทีมอาจจะได้รับรางวัลเป็นประกาศนียบัตร หรือ ใบประกาศเกียรติคุณเมื่อทีมบรรลุถึงเกณฑ์ที่กำหนด

2. ความรับผิดชอบต่อผลงานของนักเรียนแต่ละคน (Individual accountability) หมายถึง ผลการเรียน ผลการทำงานของแต่ละคน เพื่อให้ทีมมีผลงาน โดยรวมถึงเกณฑ์ที่กำหนดให้นักเรียนร่วมทีมจึงต้องมีการทํากิจในการช่วยให้ผู้ร่วมทีมแต่ละคนพัฒนาผลการเรียนของตนและพร้อมตลอดเวลา สำหรับการทดสอบ

3. การมีโอกาสประสบความสำเร็จเท่าเทียมกัน (Equal opportunities for success) หมายถึง นักเรียนทุกคนไม่ว่าจะเป็นนักเรียนที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับใด สามารถสร้างผลงานให้แก่ทีม ด้วยการยกระดับผลการเรียนของตน จากผลการเรียนในระดับเดิมของตนได้ ซึ่งจากการวิจัยหลายวิธีที่ Slavin ชี้ให้เห็นว่า การให้รางวัลแก่นักเรียนที่สามารถยกระดับการเรียนของตนเองจะเป็แรงจูงใจนักเรียนได้มากกว่าการให้รางวัลเมื่อเรียนชนะผู้อื่น

สุทธธีรัตน์ ปัญญาทิพย์, (2544, หน้า 10 -12) ได้แยกแยะให้เห็นความแตกต่างระหว่างการเรียนรู้ด้วยการแบ่งกลุ่มกิจกรรมที่ใช้กันแบบเดิม ๆ กับการเรียนรู้แบบร่วมแรงร่วม ใจไว้ดังนี้

1. การเรียนรู้แบบร่วมมือมีพื้นฐานอยู่บนความสัมพันธ์แบบพึ่งพาอาศัยกันทางบวก (Positive Interdependence) สมาชิกทั้งกลุ่มมีเป้าหมายร่วมกันและทุกคนต้องพร้อมใจกันที่จะทำให้สมาชิกทุกคนของกลุ่มแสดงความสามารถได้เท่าเทียมกัน

2. การเรียนรู้แบบร่วมมือ สมาชิกต้องมีความชัดเจนในเรื่องความรับผิดชอบต่อผลงานของแต่ละบุคคล (individual accountability) ผู้เรียนแต่ละคนต้องแสดงข้อมูลถึงความก้าวหน้าให้กลุ่มทราบและกลุ่มก็ต้องช่วยกันแนะนำหรือช่วยเหลือให้แต่ละคนก้าวหน้าไปถึงระดับสูงสุดแต่สำหรับกลุ่มแบบเก่าผู้เรียนที่เป็นสมาชิกกลุ่มบางคนอาจจะคอยแอบแฝงมีชื่อร่วมในงานกลุ่ม โดยไม่มีบทบาทใดก็ได้

3. การเรียนรู้แบบร่วมมือ สมาชิกของกลุ่มจะมีลักษณะหลากหลายแตกต่างกันในแง่ความรู้ ความสามารถและบุคลิก ขณะที่กลุ่มแบบเดิมจะมีลักษณะใกล้เคียงกันหรือสนใจเรื่องเดียวกันเป็นส่วนใหญ่

4. กลุ่มแบบร่วมมือ สมาชิกแต่ละคนจะมีส่วนร่วมแสดงความเป็นผู้นำในกลุ่มในขณะที่แบบเก่าหัวหน้ามักถูกเลือกให้บุคคลคนหนึ่งทำหน้าที่

5. กลุ่มแบบร่วมมือ ทุกคนร่วมรับผิดชอบผลการเรียนของสมาชิกแต่ละคน ทุกคนต้องมุ่งมั่นและกระตุ้นให้แต่ละคนทำชิ้นงานตามที่กำหนด ในขณะที่กลุ่มแบบเดิมสมาชิกกลุ่มไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบซึ่งกันและกัน

6. ในกลุ่มแบบร่วมมือ มีเป้าหมายที่จะพัฒนาผลการเรียนของแต่ละคนให้ขึ้นถึงจุดสูงสุดของเขาพร้อมกับการรักษาความสัมพันธ์ในการทำงานที่ดีไว้ ส่วนกลุ่มแบบเดิมสมาชิกมุ่งเพียงทำงานที่กลุ่มได้รับมอบหมายให้เสร็จ

7. ในกลุ่มแบบร่วมมือ ผู้เรียนจะได้รับการพัฒนาทักษะทางสังคมหลาย ๆ ด้าน เช่นความเป็นผู้นำ ความสามารถในการสื่อสารการร่วมมือกับผู้อื่นและการจัดการปัญหาขัดแย้งในกลุ่มแบบเดิมทักษะเหล่านี้มักถูกคาดหวังว่าจะเกิดแต่จะถูกกละเลยมองเป็นส่วนน้อย

8. ในกลุ่มแบบร่วมมือ ครูจะเป็นผู้คอยสังเกต วิเคราะห์การทำงานร่วมกันและให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อให้กลุ่มทำงานได้ดีขึ้น แต่ในกลุ่มแบบเดิมครูจะสังเกตแล้วเข้าไปแทรกแซงการทำงานกลุ่มมากกว่า

9. ในกลุ่มแบบร่วมมือ ครูจะแนะวิธีการสร้าง “กระบวนการ” ทำงานที่มีประสิทธิภาพแก่กลุ่มโดยไม่มีคำสั่ง แต่ในกลุ่มแบบเดิมมักไม่เน้นกระบวนการแต่เน้นที่ผลงาน

3.7 กรอบแนวคิดและแนวทางการจัดให้เด็กเรียนรู้จากกลุ่ม

การเรียนรู้แบบร่วมมือหรือกิจกรรมกลุ่ม เป็นการเรียนรู้ทำให้สมาชิกได้รวมพลังกันทำงานอย่างเต็มที่ เอกสารการปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้ ลำดับที่ 14 เป็นเอกสารเจาะลึกการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 ชื่อกลุ่มพลังการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, (2542, หน้า 12) ได้ให้กรอบแนวคิดสำคัญของการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. กลุ่มเป็นแหล่งเรียนรู้สำคัญ บุคคลจะเกิดการเรียนรู้จากกลุ่มได้ ถ้าหากทุกคนเปิดใจรับความรู้ ความคิด ความรู้สึกของผู้อื่นและมีวิธีที่ดีในการเก็บเกี่ยวความรู้

2. ทุกคนมีพลังเรียนรู้ในการทำงาน แต่ละคนเป็นเพียงส่วนหนึ่งของกลุ่ม เมื่อหลายคนร่วมกันเรียนรู้และทำงาน พลังนั้นย่อมมากมายมหาศาล

3. พลังในการเรียนรู้จากกลุ่มจะเกิดขึ้น ไม่ได้ถ้าหากผู้เรียนไม่มีโอกาสทำงานร่วมกันและถูกรอบงำโดยพลังอำนาจของครูหรือสมาชิกอื่น

4. ผลงานที่ดี ความรู้สึกที่ดี และความสัมพันธ์ที่ดีของผู้ร่วมงานเป็นเป้าหมายสูงสุดในการทำงานกลุ่ม

5. การรวมตัวกันเพื่อให้เกิดพลังในการเรียนรู้และการทำงาน ทุกคนในกลุ่มต้องมีเป้าหมายที่ชัดเจน ต้องมีบทบาทหน้าที่ที่เหมาะสม และต้องมี วิธีการที่ดี

นอกจากนี้ ยังกล่าวถึง แนวทางการจัดให้เด็กเรียนรู้จากกลุ่มเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนการสอนมากที่สุด ดังนี้

1. หัวใจสำคัญของการเรียนรู้ คือ การเรียนรู้ร่วมกันอย่างมีความสุข โดยทุกคนในกลุ่มรู้และทำตามบทบาทของผู้นำและผู้ตามที่ดี โดยมีกระบวนการทำงานที่มีประสิทธิภาพ

2. ครูต้องแสวงหาวิธีการที่แบบลในการส่งเสริมให้เด็กเรียนรู้ร่วมกัน
 3. ความสามารถในการทำงานกลุ่มพัฒนาได้ โดยการจัดสถานการณ์ให้ฝึกฝนวิเคราะห์ต้น และเติมเต็มความรู้โดยครูและเพื่อนที่มีความสามารถ
 4. สิ่งที่จะละเลยมิได้ในการจัดให้เด็กเรียนรู้จากกลุ่ม คือ การสอดแทรกการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม
 5. ควรให้เด็กได้เรียนรู้จากกลุ่มทุกครั้งที่โอกาสอำนวย
 6. เทคนิคที่ควรนำมาใช้ คือการระดมสมองรูปแบบต่างๆและการอภิปราย
- กล่าวโดยสรุปว่า การจัดกิจกรรมกลุ่มหรือการเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นการจัดกิจกรรมกลุ่ม หรือการเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบรวมพลัง เป็นระดมความรู้ ความคิด ความสามารถของสมาชิกทุกคน ได้ร่วมมือกันปฏิบัติงานให้ลุล่วงตามเป้าหมาย เป็นการส่งเสริม แนวคิดแบบประชาธิปไตย การยอมรับซึ่งกันและกัน การมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี เป็นการช่วยให้ สมาชิกทุกคนในกลุ่มได้พัฒนาศักยภาพของตนเอง มีความมั่นใจในการได้รับการยอมรับจากกลุ่ม ส่งผลด้านสุขภาพจิตและทำให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อกัน ความหมายของกิจกรรมกลุ่มในการสร้าง หนังสือสร้างสรรค์ ได้แก่ การเรียนรู้จากการปฏิบัติจริงของนักเรียน โดยให้นักเรียนแบ่งกลุ่มตาม ความสนใจ สมาชิกภายในกลุ่มมีส่วนร่วมในการวางแผนการดำเนินงานและการประเมินผลงาน ของกลุ่ม ยอมรับฟังความคิดเห็นและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีความตั้งใจในการทำงาน การแสดง ความคิดเห็น และมีความรับผิดชอบ

สรุปได้ว่า วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) สมาชิกทุกคนในกลุ่มต้องมีการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน สมาชิกต้องมีความชัดเจนในเรื่องความรับผิดชอบ สมาชิกของกลุ่ม จะมีลักษณะหลากหลายแตกต่างกันในแง่ความรู้ สมาชิกแต่ละคนจะมีส่วนร่วมแสดงความเป็นผู้นำ ทุกคนร่วมรับผิดชอบผลการเรียนของสมาชิกแต่ละคน มีเป้าหมายที่จะพัฒนาผลการเรียนของแต่ละคนให้ขึ้นถึงจุดสูงสุด ครูจะแนะวิธีการสร้าง “กระบวนการ” ทำงานที่มีประสิทธิภาพ แก่กลุ่ม โดยไม่มีการบังคับ แต่ในกลุ่มแบบเดิมมักไม่เน้นกระบวนการแต่เน้นที่ผลงาน

เทคนิควิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ในแง่ของเทคนิควิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ(2541, หน้า 33) ได้รวบรวมไว้เพื่อเป็นแนวทางให้ครูเลือกนำไปใช้ประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามความเหมาะสมอยู่หลายเทคนิควิธี ได้แก่

1. การเล่าเรื่องรอบวง (Roundrobin) เปิดโอกาสให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มเล่าประสบการณ์ ความรู้ สิ่งที่ตนกำลังศึกษาและสิ่งที่ตนประทับใจให้เพื่อน ๆ ในกลุ่มฟังทีละคนเพื่อพัฒนาทักษะ การสื่อความหมายของผู้เรียน

2. มุมสนทนา (Corners) จัดนักเรียนเป็นกลุ่มย่อยเข้าไปนั่งตามมุมหรือจุดต่าง ๆ ของห้องเรียน ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันคิดหาคำตอบสำหรับโจทย์ปัญหาต่าง ๆ ที่ครูหยิบยกมา แล้วให้สมาชิกในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งอธิบายเรื่องราวที่ตนได้ศึกษาไว้เพื่อนกลุ่มอื่นฟัง

3. คู่ตรวจสอบ (Pairs Check) แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มย่อยกลุ่มละ 4 หรือ 6 คนให้สมาชิกในกลุ่มจับคู่กันทำงาน เมื่อได้รับโจทย์ปัญหาหรือแบบฝึกหัดจากครู นักเรียนคนหนึ่งจะเป็นคนแก้โจทย์หรือตอบปัญหา อีกคนหนึ่งทำหน้าที่เสนอและวิธีการแก้ปัญหา หลังจากทำข้อ 1 เสร็จนักเรียนคู่นั้นจะสลับหน้าที่ เมื่อทำครบทุกข้อแล้ว แต่ละคู่นำคำตอบมาแลกเปลี่ยนตรวจสอบกับคำตอบของผู้อื่นในกลุ่ม

4. คู่คิด (Think – Pairs Share) ครูจะเป็นผู้ตั้งคำถามให้นักเรียนในชั้นตอบ แต่ก่อนที่จะตอบ จะต้องคิดหาคำตอบของตนเองก่อน แล้วนำคำตอบของตนไปอภิปรายกับเพื่อนอีกคนหนึ่งที่นั่งติดกับตน เมื่อมั่นใจว่าคำตอบของตนถูกต้องหรือดีที่สุด จึงนำคำตอบนั้นมาเล่าให้เพื่อนในชั้นฟัง

5. เพื่อนเรียน (Partners) นักเรียนจับคู่ช่วยเหลือกันเรียนและทำความเข้าใจเนื้อหาที่เป็นความคิดรวบยอดที่สำคัญ ในบางครั้งคู่นั้นอาจจะไปขอคำแนะนำหรือคำอธิบายจากคู่อื่น ๆ ที่คาดว่าจะมีความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวดี เมื่อมีความเข้าใจที่แจ่มชัดแล้วก็นำไปถ่ายทอดความรู้ให้นักเรียนคู่อื่น ๆ

6. ปริศนาความคิด (jigsaw) ครูมอบหมายให้สมาชิกและกลุ่มศึกษาเนื้อหาในบทเรียนหรือเอกสารที่กำหนดให้ โดยทุกกลุ่มศึกษาเหมือนกัน สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มจะถูกกำหนดให้ศึกษาเนื้อหาคนละตอนแตกต่างกันนักเรียนที่ศึกษาหัวข้อเดียวกันจากทุกกลุ่มจะร่วมกันเป็นกลุ่มผู้เชี่ยวชาญหลักจากที่ทุกคนศึกษาเนื้อหาจนเข้าใจแล้วจะร่วมกันคิดหาวิธีอธิบายให้เพื่อนนักเรียนในกลุ่มประจำของตนฟัง และจะกลับมาที่กลุ่มประจำของตน สมาชิกที่ได้รับมอบหมายให้ศึกษาเรื่องต้น ๆ หรือโจทย์ข้อแรก ๆ จะเล่าให้สมาชิกในกลุ่มของตนฟังก่อน ทำเช่นนี้จนครบข้อสุดท้าย สมาชิกในกลุ่มคนใดคนหนึ่งจะสรุปเนื้อหาของสมาชิกทุกคนในกลุ่มเข้าด้วยกัน และครูควรทดสอบความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียนในช่วงสุดท้ายของการเรียนและให้รางวัล

7. กลุ่มร่วมมือ (Co – op Co – op) แบ่งนักเรียนให้ห้องเป็นกลุ่มย่อย แต่ละกลุ่มย่อยร่วมกันศึกษาเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยสมาชิกแต่ละคนจะแบ่งหน้าที่รับผิดชอบ หลังจากทีสมาชิกแต่ละคนทำงานที่ตนได้รับมอบหมายเสร็จก็จะนำผลงานมารวมกันเป็นงานกลุ่ม แล้วจึงนำผลงานนั้นเสนอต่อ ชั้นเรียนซึ่งความสำเร็จของกลุ่มคือ ความสำเร็จของสมาชิกทุกคน

8. การร่วมมือกันแข่งขัน (Team Games Tournament) แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม 3 กลุ่ม แต่ละกลุ่มมีความรู้ เพศและความสามารถต่างกัน กลุ่มที่ 1 และ กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มแข่งขันมีจำนวนสมาชิกในกลุ่มเท่ากับกลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ เมื่อเริ่มเรียนทุกกลุ่มจะศึกษาเนื้อหาที่ได้รับมอบหมายจนแตกฉาน หลังจากนั้นสมาชิกทุกคนในกลุ่มที่ 1 และ 2 ช่วยกัน ตั้งคำถาม โดยไม่จำเป็นต้องเขียนคำตอบ แล้วนำไปมอบให้ผู้ประสานงานของกลุ่มที่ 3 ในขณะเดียวกันสมาชิกของกลุ่มที่ 1 และ 2 ก็จะตั้งคำถามให้สมาชิกในกลุ่มของตน เมื่อครบกำหนดเวลาผู้ประสานงานกลุ่มที่ 3 จะเรียกผู้แทนจากกลุ่มที่ 1 และ 2 สลับกันออกมาจับฉลากคำถามแล้วตอบคำถาม โดยกลุ่มเป็นกลุ่มเฉลย ถ้าตอบถูกจะได้ข้อละ 1 คะแนน และเมื่อสิ้นสุด การแข่งขันให้ รวมคะแนน กลุ่มที่ได้คะแนนสูงจะได้รับคำชมเชย กลุ่มที่ได้รับคะแนนต่ำจะได้รับการให้กำลังใจ สรุปผลการทำกิจกรรม สิ่งที่ได้เรียนรู้และข้อเสนอแนะ ครูอธิบายเพิ่มเติมในส่วนที่นักเรียนไม่เข้าใจ

9. ร่วมกันคิด (Numbered Heads Together) เริ่มต้นด้วยถามคำถามแล้วให้นักเรียนในกลุ่มย่อยช่วยกันคิดหาคำตอบ หลังจากนั้นครูเรียกให้นักเรียนคนใดคนหนึ่งจากกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งตอบคำถาม

สมบัติ การณ์จันารักพงค์ (2547, หน้า 12) ได้กล่าวเพิ่มเติมในส่วนขอเทคนิคการเรียนแบบร่วมมือไว้ดังนี้

1. การเรียนแบบสองคู่คิด (Think-Pair-Square) มีขั้นตอนการคิดคล้ายกับเทคนิคคู่ร่วมคิด แต่เพิ่มขั้นตอนที่เมื่อแต่ละคู่คิดแล้วมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับอีกคู่หนึ่ง ดังนั้นจึงสามารถใช้กับบทเรียนหรือเนื้อหาที่ใช้กับเทคนิคคู่ตรวจสอบและเทคนิคคู่ร่วมคิดได้เช่นกันช่วยให้การจัดการเรียนการสอนไม่ซ้ำซากหลากหลายมากขึ้น นักเรียนจะไม่รู้สึกเบื่อหน่ายและกระตือรือร้นอยู่ตลอดเวลา

2. กลุ่มอภิปราย (Team Discussion) เทคนิคกลุ่มอภิปรายเป็นเทคนิคที่ใช้ได้ในทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้และในทุกระดับชั้นสามารถใช้ได้ตลอดเวลาในขณะที่จัดกิจกรรมการเรียนการสอน ทั้งในขณะที่บรรยายหรือเสนอหัวข้อให้นักเรียนอภิปราย ก่อนการทดลอง หลังการทดลองก่อนให้นักเรียนทำกิจกรรมกลุ่มหรือหลังจากนักเรียนทำกิจกรรมกลุ่มเสร็จแล้ว

3. สายใยความคิดกลุ่ม (Team Word Webbing) การเขียนสายใยความคิดกลุ่มนี้ใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาความคิดรวบยอดและแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันในกลุ่ม ได้เป็นอย่างดีใช้ได้กับทุกวิชา ทุกระดับชั้น ครูสามารถใช้เทคนิคนี้วิเคราะห์แบบแผนความคิดของนักเรียนแต่ละคนในกลุ่มได้เป็นอย่างดีในการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาได้นำเทคนิคการเรียนแบบร่วมมือ ของกรมวิชาการ และสมบัติ การณ์จันารักพงค์ มาประกอบในขั้นกิจกรรมกลุ่มของแต่ละแผน

สรุปได้ว่า เทคนิควิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือนั้น มีอยู่ด้วยกันหลายวิธี ซึ่งวิธีเหล่านี้ ครูผู้สอนสามารถนำไปปรับใช้กับนักเรียน ซึ่งในการใช้เทคนิคแต่ละเทคนิคนั้น ก็ต้องดูผู้เรียนว่ามีสภาพ และความพร้อมมากน้อยแค่ไหน แต่ทุกวิธีสอนก็สามารถทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดีมีประสิทธิภาพ สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคคู่คิด

พฤติกรรมที่มักแสดงออกเมื่อมีการเรียนร่วมมือ

นวนายน ทิมให้ผล (2530, หน้า 43-44) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมที่มักแสดงออกเมื่อมีการเรียนแบบร่วมมือ ซึ่งจะเป็นการส่งเสริมให้การเรียนแบบร่วมมือบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ดังนี้

1. มีบรรยากาศในการทำงานแบบประชาธิปไตย ได้แก่การทำงานที่เกิดจากการคิดและ
2. การทำงานร่วมกันของสมาชิก ไม่ได้ผูกขาดอยู่กับผู้นำหรือสมาชิกคนใดคนหนึ่ง
2. มีความตั้งใจจริงต่อการทำงาน
3. มีความจริงใจต่องาน มุ่งหมายเพื่องานกลุ่มเป็นสำคัญ
4. เปิดโอกาสให้ทุกคนได้มีส่วนร่วมในการทำงานและรับผิดชอบในการทำงานร่วมกัน
5. ผู้นำหรือผู้ตามในกลุ่มพึงคว้าวินพฤติกรรมอันไม่พึงประสงค์ต่อกลุ่ม เป็นต้นว่าการวางอำนาจ การใช้คำพูดที่ไม่เหมาะสมต่อสมาชิก
6. มีการแบ่งหน้าที่กันทำ แต่ก็ควรให้สมาชิกได้มีโอกาสทำงานอื่นๆ โดยการ เปลี่ยนแปลงหน้าที่การทำงาน
7. สมาชิกทุกคนต้องใจกว้าง ยอมรับฟังความคิดเห็นของคนอื่นๆและในขณะที่เดียวกันก็ต้องมีความอดทนต่อการวิพากษ์วิจารณ์และการทำงานซึ่งกันและกัน
8. ให้ความสำคัญต่อสมาชิกทุกคน โดยเท่าเทียมกัน ทั้งด้านความคิดและการกระทำ
9. มีระเบียบแบบแผนในการทำงานร่วมกัน เป็นต้นว่า การตรงต่อเวลา ความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย
10. สร้างและกระตุ้นให้สมาชิกเกิดความสนใจร่วมกันต่องานของกลุ่ม เช่น การเสริมแรงกำลังใจจากสมาชิก ให้ความเป็นกันเอง เป็นต้น

สรุปได้ว่า พฤติกรรมที่นักเรียนมักแสดงออกเมื่อมีการเรียนร่วมมือ คือ มีบรรยากาศในการทำงานแบบประชาธิปไตย เช่น การทำงานที่เกิดจากการคิดและการทำงานร่วมกันของสมาชิก มีความตั้งใจจริงต่อการทำงาน มุ่งหมายเพื่องานกลุ่มเป็นสำคัญ สมาชิกทุกคนได้มีส่วนร่วมในการทำงานและรับผิดชอบในการทำงานร่วมกัน มีการแบ่งหน้าที่กันทำ แต่ก็ควรให้สมาชิกได้มีโอกาสทำงานอื่นๆ โดยการ เปลี่ยนแปลงหน้าที่การทำงาน ให้ความสำคัญต่อสมาชิกทุกคนโดยเท่าเทียมกัน ทั้งด้านความคิดและการกระทำ สร้างและกระตุ้นให้สมาชิกเกิดความสนใจร่วมกันต่องานของกลุ่ม

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคคู่คิด

เทคนิคการเรียนรู้แบบคู่คิด (Think pair Share) เป็นเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือระหว่างผู้เรียน 2 คน ที่จับคู่กัน แล้วช่วยกันแบ่งปันความคิดในประเด็นปัญหา หลังจากที่อยู่ร่วมกันคิดเป็นคู่แล้ว จึงนำความรู้ที่ได้ไปเสนอให้เพื่อนร่วมชั้นเรียนได้รับฟัง เพื่อให้เกิดการวิเคราะห์ วิจารณ์ผลร่วมกันทั้งชั้นมีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้สอนตั้งประเด็นปัญหาสั้น ๆ หรือโจทย์คำถามกับผู้เรียนทั้งชั้น
2. ผู้เรียนแต่ละคนหาคำตอบด้วยตนเองโดยลำพังอย่างอิสระ สัก 1-2 นาที
3. ผู้เรียนจับคู่แบบละความสามารรถ ให้ร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิด ผลัดกันเล่าความคิดหรือ คำตอบของตนให้เพื่อนฟัง จนได้ข้อสรุปที่เห็นพ้องกัน
4. ผู้เรียนคนใดคนหนึ่งสามารถอธิบายคำตอบ นำผลสรุปเสนอหน้าชั้นเรียน ให้เพื่อนฟังทั้งชั้น เพื่อหาข้อสรุปของประเด็นคำถามจากผู้เรียนทั้งชั้น

เทคนิคการเรียนรู้แบบคู่คิด (Think pair Share) ประกอบด้วย 3 ส่วน

1. Think เป็นขั้นตอนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนได้คิดในประเด็นปัญหาต่างๆ การกล่าวนำถึงสาระสำคัญของบทเรียน รวมทั้งการแนะนำให้ผู้เรียนได้คิดถึงเรื่องที่จะต้องศึกษาในขั้นตอนต่อไป ในขั้นนี้จะต้องดำเนินการทั้งชั้นเรียน เพื่อให้ผู้เรียนทั้งหมดเกิดความคิดร่วมและประสานความคิดให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

2. Pair เป็นขั้นตอนที่จัดให้ผู้เรียนจับกันเป็นคู่ๆ เพื่อให้แต่ละกลุ่มร่วมกันศึกษาบทเรียน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและสร้างสรรค์กิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกันให้สามารถศึกษาบทเรียนได้สำเร็จ ลู่ทางและสามารถค้นหาคำตอบของประเด็นปัญหาที่ต้องการได้ การเรียนรู้ในขั้นตอนนี้เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ของผู้เรียน ที่ประกอบด้วย ๔ ขั้นตอนย่อยๆดังนี้

1. Motivation ขั้นตอนการนำเข้าสู่บทเรียน
2. Information ขั้นตอนการศึกษาเนื้อหาบทเรียน โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่พัฒนาขึ้น หรือจากใบความรู้

3 Application ขั้นการทดสอบความสำเร็จในการเรียนรู้

4. Progress ขั้นตอนการประเมินผลความสำเร็จทางการเรียนของผู้เรียน

4. Share เป็นขั้นตอนสุดท้าย หลังจากการศึกษบทเรียนแล้ว โดยการทำการสลายกลุ่มผู้เรียนที่จับกันเป็นคู่แล้วสรุปผลการค้นหาคำตอบร่วมกันทั้งชั้นอีกครั้งหนึ่งเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้สรุปผล และอภิปรายผลการค้นพบจากการศึกษาบทเรียนในขั้นตอนที่ผ่านมารวมทั้งให้ข้อสรุปหรือเสนอแนะใดๆต่อผู้สอนได้

**พื้นที่การศึกษา : โรงเรียนเทศบาล 5 (บ้านศรีบุญเรือง) ตำบลสบตุ๋ย อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง
สังกัด สำนักงานการศึกษา เทศบาลนครลำปาง**

โรงเรียนเทศบาล 5 (บ้านศรีบุญเรือง) ตั้งอยู่นนมนตรี ตำบลสบตุ๋ย อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง แต่เดิมนี่มีชื่อว่าโรงเรียนประชาบาลวัดศรีบุญเรือง ตั้งอยู่ในบริเวณวัดศรีบุญเรือง ถนนท่าคราวน้อย ตำบลสบตุ๋ย อำเภอเมืองลำปาง เปิดสอนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีนายทิพย์ ปัญญาศรี เป็นครูใหญ่ ประมาณ พ.ศ.2468 ต่อมาปี พ.ศ.2481 ได้โอนโรงเรียนประชาบาลวัดศรีบุญเรืองให้ทางเทศบาลเมืองลำปาง ในสมัยขุนอุทานคดี ดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองลำปาง เปลี่ยนชื่อเป็นโรงเรียนเทศบาล 5 (บ้านศรีบุญเรือง) ต่อมาทางเทศบาล ได้รับบริจาคที่ดินจากพระยาสุเรนทร์เสนา อธิบดีปลัดมณฑลประจำจังหวัด เพราะที่ดินเป็นสวนของท่านติดต่อกับที่จะสร้างโรงเรียนทางทิศตะวันออก และได้ไปเฝ้าสมเด็จพระบรมวงศ์กรมพระยาชัยนาทนเรนทร์ ซึ่งพระองค์ท่านมีสาส์นติดต่อกับที่ดินที่จะสร้างโรงเรียนทางทิศใต้ ทั้งพระยาสุเรนทร์เสนาและเสด็จในกรมพระยาชัยนาทนเรนทร์บริจาคที่ดินเป็นจำนวน หลายไร่ รวมทั้งกับที่ดินที่ทางเทศบาลจัดซื้อเพิ่มเติม รวมทั้งสิ้น 13 ไร่ 3 งาน ตารางวา เพื่อสร้างเป็นโรงเรียนปัจจุบัน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ

อุชิรา ไชยมล (2550 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยโดยการนำวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยใช้เทคนิคจิกซอร์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง การบวก ลบ เศษส่วนของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประชาวิทยา จังหวัดตรัง ผลการทดลองปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคจิกซอร์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือโดยเทคนิคจิกซอร์ ได้แก่ ความมีวินัย ความรับผิดชอบ ความอดทน อยู่ในระดับดีมาก และผลการเรียนแบบร่วมมือของนักเรียนทุกกลุ่มอยู่ในระดับผ่าน

รดินันต์ ไมตรีจิต (2537 : 67) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์และความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือกับการสอนตามคู่มือครู พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา วิทยาศาสตร์นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอน โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

กนกพร แสงสว่าง (2540 : 66) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการทำงานร่วมกันในวิชา ส 305 โลกของเรา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยการเรียนแบบร่วมมือ โดยใช้เทคนิคจิกซอว์กับการเรียนปกติ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือ เทคนิคจิกซอว์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือ เทคนิคจิกซอว์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

รุ่งรัตน์ สหสดี (2548 :63) ได้ทำการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคจิกซอว์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านผือ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศรีสะเกษ เขต 2 ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า ประสิทธิภาพแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคจิกซอว์ ที่สร้างขึ้นมีค่าเท่ากับ 83.13 /78.39 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ศรินยา ขัดยะ (2544) ได้ศึกษาการใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือเพื่อส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านและทักษะทางสังคมของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและทักษะทางสังคมของผู้เรียนก่อนและหลังการสอนตามแนวกลวิธีการอ่านแบบร่วมมือ กลุ่มเป้าหมายที่ทำการศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยุพราชวิทยาลัย จำนวน 55 คน ใช้แผนการสอนที่ใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือจำนวน 6 แผน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือ แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านและแบบประเมินทักษะทางสังคม ทำการทดสอบก่อนหลังการทดลอง โดยใช้แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านและแบบประเมินทักษะทางสังคม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลปรากฏว่า นักเรียนได้รับการสอนตามแนวกลวิธีการอ่านแบบร่วมมือมีคะแนนความเข้าใจในการอ่านหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวกลวิธีการอ่านแบบร่วมมือ มีทักษะทางสังคมหลังการทดลองสูงกว่าการทดลอง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักภาษา

สำราญ คำอ้าย (2539) ศึกษาเรื่อง ผลการใช้ชุดการสอนหลักภาษาไทยตามแนวภาษาศาสตร์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างและใช้ชุดการสอนหลักภาษาไทยตามแนวภาษาศาสตร์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโดยใช้ชุดการสอนหลักภาษาไทย ตามแนวภาษาศาสตร์ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ชุดการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 89.58 / 82.22 และนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดการสอนหลักภาษาไทยตามแนวภาษาศาสตร์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ลำยอง แดงกุลวานิช (2540) ก็ได้ศึกษาเรื่อง ผลของการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเสริมหลักภาษาของนักเรียนชั้นปีที่ 1 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเสริมหลักภาษาไทย ของนักเรียนชั้นปีที่ 1 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีจะเชิงเตรา ที่ได้คะแนนทดสอบก่อนเรียนต่ำกว่าร้อยละ 50 จำนวน 60 คน นำมาแบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 30 คน ให้กลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองเรียนเสริมหลักภาษาไทย โดยครูเป็นผู้สอนใช้เวลาในการเรียนคาบละ 30 นาที วันละ 1 คาบ เป็นเวลา 12 วัน เมื่อเรียนจบแล้วให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แล้วนำคะแนนมาวิเคราะห์หาค่าความแตกต่างโดยทดสอบค่าที (t-test difference score) ซึ่งผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเสริมหลักภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยครูเป็นผู้สอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อัญธิมา มีวรรณ (2543) ศึกษาเรื่อง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา หลักภาษาไทยและปฏิสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยวิธีร่วมแรงร่วมใจ มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักภาษาไทยก่อนและหลังเรียนด้วยวิธีร่วมแรงร่วมใจ พร้อมทั้งเปรียบเทียบปฏิสัมพันธ์ก่อนเรียนและในคาบเรียนสุดท้ายที่เรียนด้วยวิธีร่วมแรงร่วมใจ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนไชยปรการ อำเภอไชยปรการ จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ แผนการสอนแบบร่วมแรงร่วมใจ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักภาษาไทย และแบบสังเกตพฤติกรรมปฏิสัมพันธ์ของนักเรียน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยวิธีร่วมแรงร่วมใจ สังเกตพฤติกรรมการปฏิสัมพันธ์ของนักเรียนก่อนเรียนกับหลังเรียน และเปรียบเทียบคะแนนปฏิสัมพันธ์ที่มีต่อกันก่อนเรียนกับในคาบเรียนสุดท้าย โดยการทดสอบค่าที ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักภาษาไทยของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีร่วมแรงร่วมใจสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และพบว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีร่วมแรงร่วมใจมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันในคาบเรียนสุดท้ายสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พอสรุปได้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยเสริมสร้างให้นักเรียนมีทักษะทางการเรียนหลักภาษาสูงขึ้น ทั้งยังทำให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อตนเองและเพื่อน มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาไทย เนื่องจากนักเรียนได้มีการถ่ายทอดความรู้ให้แก่กัน ได้ช่วยเหลือซึ่งพากัน ให้กำลังใจซึ่งกันและกัน